

Eens vroeg ik God om meer geduld...en toen kwam zij de winkel binnen. Ze kwam steeds vaker en bleef steeds langer. En ze stelde vragen, heel veel vragen. En ik probeerde hierop dan rustig en met eenvoudige woorden te reageren, want dat had ze nodig. Soms stonden we zo uren met elkaar te praten, totdat ik geen woorden meer had. En dan kwam ze de volgende dag weer...en stelde dezelfde vragen opnieuw.

Eens vroeg ik God om meer geduld...en toen kwam hij de winkel binnen. Hij bekeek met een opgejaagde blik de kaarten, de films, de boeken. En hij begon te praten, heel veel te praten. En ik probeerde te luisteren. Dat was een uitdaging, want zijn gedachtenspingsels schoten alle kanten op. Maar ik leerde luisteren en dat was op dat moment genoeg.

Herken je dat? Je vraagt God iets en je hoopt dat hij het je aanbiedt, ingepakt in mooi cadeaupapier met een vrolijk gekleurd lintje eromheen. Maar in plaats daarvan word je uitgedaagd, gekneed en gevormd. En dat kost inspanning en energie.

Ik heb ontdekt dat geduld geen passieve eigenschap is, maar juist om actie vraagt. Het kost je wat: inspanning, concentratie, beheersing.

Dat zet me aan het denken. Want weet je wel hoeveel geduld God met mij, met ons heeft?

Een Opwekkingslied zegt : "Hij wacht alleen nog maar totdat je komt". Dat roept bij mij altijd een beeld op van rust en stilte. Maar in datzelfde lied wordt ook deze regel gezongen: "Omdat Hij van je houdt, gaf Hij Zijn eigen Zoon".

Zijn geduld met ons heeft Hem veel, héél veel gekost.

-Brigitte